

**Capitolul 2 versetul 1: *Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire.***

Apostolul Pavel scrie celor sfinți și credincioși din Efes și din Colose că ei s-au dezbrăcat de omul cel vechi și s-au îmbrăcat cu omul cel nou (Efeseni 4, 22-24; Coloseni 3, 9-11). Același adevăr ni l-a prezentat Petru în ultimele versete ale capitolului 1, ce-i drept, nu ca principiu, așa cum a făcut Pavel, ci mai mult practic, așa cum o face mereu în această epistolă. Și este adevărat, această chestiune este un punct de cotitură în viața unui credincios. De fapt abia atunci începe viața de creștin. Nu că pocăința și nașterea din nou au loc abia după aceea. Dar sufletul vede abia atunci că a fost răstignit împreună cu Hristos și omul cel vechi a fost înlăturat pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu, și că Dumnezeu îl vede acum în natura nouă, pe care a primit-o prin nașterea din nou.

Înainte de a ne întoarce la Dumnezeu eram în carne (în firea pământească – Romani 7, 5). După nașterea noastră din nou nu am mai fost în carne, dar am fost carnali (firești – Romani 7, 14). Am primit o viață nouă, care poartă caracterul Aceluia care i-a dat naștere, acesta este Duhul Sfânt (Ioan 3, 6). Dar gândurile noastre și felul nostru de a gândi nu au fost în totul potrivit cu Duhul. Înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu am făcut totul, ca să satisfacem firea noastră. După întoarcerea noastră la Dumnezeu, natura noastră cea nouă dorea să slujească lui Dumnezeu. Am văzut că am făcut foarte multe păcate. Nu mai doream să păcătuim și am încercat să ne îmbunătățim. Firea noastră nu mai trebuia să păcătuiască.

Domnul nu ne-a sprijinit în această luptă. El Însuși a pus firea (carnea) la încercare în toate privințele și a găsit-o desăvârșit de stricată și incorigibil de rea. Ne-a comunicat aceasta prin Cuvântul Său, dar noi n-am crezut. Dar Domnul nu ne poate ajuta într-o luptă a necredinței. Dar El a călăuzit această luptă în așa fel, că noi am cunoscut firea așa cum este și ne-a făcut, în ceea ce privește starea noastră, să ne încredem numai în El și în lucrarea Lui.

Dacă privim la noi înșine, așa cum am fost de la natură, nu găsim nici un punct în care ochiul nostru să se poată odihni având cea mai mică satisfacție. Omul vechi s-a stricat după plăcerile înșelătoare (Efeseni 4, 22). Cât de îngrozitor este să apari înaintea Dumnezeului sfânt și drept ca unul care te-ai făcut una cu acest om vechi. Aceasta te poate duce în cea mai adâncă deznădejde a sufletului. Vedem aceasta din strigătul: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« (Romani 7, 24). În această stare vrea Domnul să aducă sufletul, ca astfel să poată înțelege răspunsul lui Dumnezeu, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos și de aceea Dumnezeu ne vede numai în natura nouă, pe care am primit-o prin nașterea din nou. Atunci vom ști că nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos (Romani 8, 1). Și noi ocupăm poziția de a fi morți împreună cu Hristos (Romani 6, 2-11). Noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, creat de Dumnezeu într-o sfințenie și neprihănire adevărată; vedem că acesta este caracterul nostru adevărat și ne vedem puși în felul acesta înaintea feței lui Dumnezeu. Dumnezeu Își pune pecetea pe noi, ca semn al recunoașterii că suntem în totul din El, dându-ne Duhul Sfânt (2 Corinteni 1, 21-22). Atunci noi vom fi duhovnicești și în Duhul, căci gândurile noastre, felul nostru de a gândi și poziția noastră vor fi caracterizate prin Duhul Sfânt.

Aceste lucruri sunt de mare însemnătate pentru viața practică. Da, ele sunt singura temelie pe care se poate baza umblarea creștină. Căci numai din această poziție primim putere să renunțăm la tot ce este legat de omul cel vechi. Această legătură o găsim atât în Epistola către Efeseni, cât și în cea către Coloseni, și aici. Dacă m-am dezbrăcat de omul cel vechi, cum pot să continui să mai fac faptele lui? Atunci trebuie să renunț la obiceiurile lui, la pornirile lui și la îndemnurile lui.

Ca semn caracteristic deosebit al omului nou, Petru a numit dragostea de frați (1 Petru 1, 22). Atunci trebuie să renunțăm la tot ce vine de la omul vechi și împiedică exercitarea dragostei de frați. Aici sunt puse la încercare inimile noastre. Suntem noi

gata, fiecare personal, să renunțăm la tot ce împiedică acțiunea dragostei lui Dumnezeu de a trezi în noi dragostea de frați? Sunt numite diferite lucruri care sunt în conflict cu dragostea de frați. Suntem noi gata de a aduce o jertfă, ca să transpunem în practică adevărul care ne este prezentat aici, și pe care îl putem admira, și pentru care ar trebui să mulțumim?

Cuvântul »dar« leagă capitolul 2 cu ultimele versete ale capitolului 1. Știm că împărțirea pe capitole și versete nu este inspirată de Duhul Sfânt, ci a fost făcută după o mie de ani după ce Dumnezeu a dat ultima carte a Bibliei. Și împărțirea făcută aici nu este din cele mai fericite. Capitolul 2 ar fi trebuit să înceapă cu capitolul 1, versetul 22.

Cuvântul grecesc »lepădați dar« este un verb la forma aorist. Aceasta înseamnă că nu este o acțiune permanentă, ci una care a avut loc odată pentru totdeauna, dar care are consecințe permanente. Profesorul Greijdanus a scris că această acțiune a avut loc în trecut. Dar în contextul formei de poruncă din versetul 2 vedem că este și un îndemn. De aceea mulți traduc: »lepădați dar«. După părerea mea, nici una din traduceri nu redă exact despre ce este vorba aici.

Înțelesul nu este, că dacă în viața noastră este răutate, înșelăciune, prefăcătorie etc., să le lepădăm pe acestea, adică, că trebuie să le îndepărtăm din inima noastră. Suntem atenționați să fim într-o astfel de stare, în care nu permitem unor astfel de lucruri să intre în viața noastră. Cândva ne-am dezbrăcat de omul vechi, dar trebuie să-l ținem dezbrăcat *cu faptele lui* (Efeseni 4, 22; Coloseni 3, 9)! Cum pot să realizez prin credință că omul vechi a fost răstignit împreună cu Hristos – deci îndepărtat de Dumnezeu prin judecată, căci nimic bun nu era în el – și apoi să ofer principiilor lui, faptelor și felului lui de a gândi un loc în viața mea? Deci eu trebuie să fiu într-o stare în care am îndepărtat odată pentru totdeauna lucrurile numite în versetul 1. Când un leproș era vindecat și trebuia să fie curățit (Levitic 14, 1-9), găsim mai întâi curățirea de bază în legătură cu sângele și cu apa vie. Această curățire era făcută de preot, și acesta îl declara după aceea curat (Levitic 14, 7). Dar după aceea această persoană trebuia să se spele pe sine și hainele ei și să taie tot părul corpului. După aceea era curat. Hainele sunt un simbol al obiceiurilor și al stilului de viață al omului. Părul vorbește despre ceea ce iese în afară din carne. El trebuia deci, nu numai să se spele (să aplice Cuvântul lui Dumnezeu asupra lui prin judecare de sine), ci să curețe și obiceiurile și felul lui de viață, verificându-le în baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și în afară de aceasta, tot ce venea din carne, chiar dacă omul firesc le considera ca o podoabă (părul capului, barba și pleoapele), trebuia complet tuns. Aceasta trebuia s-o facă în prima și în a șaptea zi; un simbol al unei stări permanente. După aceea era curat și putea să-și ocupe nederanjat locul în mijlocul poporului lui Dumnezeu și să aibă parte de privilegiile lui.

Cuvântul grecesc pentru „răutate” este folosit și pentru a arăta în general toată răutatea și stricăciunea (1 Corinteni 14, 20; Iacov 1, 21; versetul 16). Dar în contextul în care stă aici, arată starea rea a inimii în opoziție cu dragostea aprinsă din capitolul 1, 22. Cât de nedemnă este starea aceasta pentru un copil al lui Dumnezeu, care este Dragoste, a cărui dragoste față de frați este dovada că a trecut din moarte la viață (1 Ioan 3, 10-18). Cât de aproape este acesta de ceea ce Scriptura numește un ucigaș.

Din cele de mai sus rezultă înșelăciunea în diversele ei forme. Și în Romani 1, 29 găsim cele două lucruri împreună. Același lucru îl mai găsim, între altele, în Matei 26, 4; 1 Tesaloniceni 2, 3 și 2 Corinteni 12, 16. Aici este vorba de un sentiment fals, în care nu poți avea încredere, viclean și de o purtare care este în opoziție cu adevărul și sinceritatea, așa cum Domnul le-a văzut la Natanael (Ioan 1, 48). Înșelăciunea este contrariul unei ființe transparente, la care suntem chemați să fim, în urmarea și facerea cunoscut a Aceluia în a cărui gură nu s-a găsit vicleșug (1 Petru 2, 22). Fiecare cuvânt al Domnului și fiecare faptă a Lui a arătat cine era El și cum era El (Ioan 8, 25). Răutatea și înșelăciunea sunt la singular, deoarece el redau mai mult starea lăuntrică a inimii. Următoarele trei cuvinte sunt la plural, deoarece ele redau fapte și acțiuni în care se descoperă starea inimii noastre.

Prefăcătoria înseamnă: vrem să arătăm că suntem ce nu suntem și nu vrem să fim ceea ce suntem de fapt (Galateni 2, 13; Marcu 12, 15). Este contrariul simplității și al sincerității. Lipsește sinceritatea launtrică (vezi capitolul 1, 22). Pizma invidiază pe alți oameni de lucrurile pe care nu le ai (Galateni 5, 26) și ești ispitit să minimalizezi sau să disprețuiești lucrurile care sunt cu adevărat bune. Ce îngrozitor, când un credincios invidiază pe un frate sau pe o soră din cauza lucrurilor spirituale bune și de aceea le minimalizează sau le desconsideră. Din păcate se întâlnesc și între slujitorii Domnului din aceia care au primit un dar din partea Lui, dar care invidiază pe alții pentru darurile lor, și nu le oferă locul dat lor de către Domnul.

În încheiere vine atenționarea de a lepăda »orice fel de clevetire«. Cât de diversificat este acest rău. Cât de mult rău se face, deseori sub pretextul de a fi plin de râvnă pentru slava Domnului și de a condamna răul așa cum se cuvine. Cât de des nu facem noi lucrarea lui Satana, care este acuzatorul fraților și un mincinos de la început (Apocalipsa 12, 10). Nu este greu să găsești greșeli și slăbiciuni la frați și la surori. Pentru aceasta nu ai nevoie de microscop. Dar le venim în ajutor, vorbind cu ei despre aceste lucruri? Dacă vom încerca să scoatem mai întâi bârna din ochiul nostru, mult timp nu vom simți nevoia să vorbim despre așchia din ochii celorlalți (Matei 7, 1-5). Și pe lângă aceasta vom face experiența de felul în care putem să fim de ajutor fraților noștri, ca să scoatem așchia din ochii lor. Experiența noastră câștigată prin scoaterea bărnei din ochiul nostru, ne va arăta cât de dureroasă este operația și cu câtă precauție și gingășie trebuie să se facă, pentru a nu da naștere la pagube care rămân. Așa cum am spus, cele cinci păcate prezentate în acest verset sunt strâns legate unul de altul. Răutatea este începutul, care duce la vicleșug și la înșelăciune. Din ele se nasc prefăcătoria și falsitatea; vrei să te arăți așa cum nu ești. Aceasta conduce la pizmă, căci vedem la alții lucrurile pe care le simulăm că le avem, cu toate că nu le avem. Iar aceasta duce la clevetire, ca să coborâm pe alții de pe locul pe care se află. Atenția este îndreptată asupra fiecărui păcat prin înșiruirea lor. Căci fiecare în parte este un păcat mare și deosebit.

**Capitolul 2 versetul 2: și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire,**

Cuvântul scurt »ca« nu înseamnă aici o comparație, ci redă realitatea. Destinatarii scrisorii (și noi totodată) sunt adresați ca prunci născuți de curând. Pe acest mod de exprimare se pune un deosebit accent. Cuvântul grecesc pentru »prunc« înseamnă un copilăși născut de curând (Faptele Apostolilor 7, 19; Luca 2, 12; Luca 18, 15), se folosește chiar și pentru un copil care încă nu a fost născut (Luca 1, 41,44), spre deosebire de copiii mici, care nu pot vorbi sau abia vorbesc (1 Corinteni 13, 11; Galateni 4, 1). Accentul este intensificat prin adăugarea »născuți de curând«.

Petru folosește această expresie nu în felul în care o folosește apostolul Pavel și apostolul Ioan, pentru a prezenta o anumită măsură de maturitate spirituală (1 Corinteni 3, 1-2; Evrei 5, 12,14; Ioan 2, 13,18). El revine aici la nașterea din nou din capitolul 1 versetul 23. În acest sens noi toți suntem copii născuți din nou. Se face aluzie la viața nouă în puritatea ei, așa cum am primit-o la nașterea din nou. Copilul născut de curând dorește după o hrană care vine din același izvor din care el însuși a venit, după laptele mamei lui. Tot așa viața nouă, care a luat naștere prin Cuvânt (cap. 1, 23), dorește ca hrană acest Cuvânt. Această dorință normală poate fi slăbită prin devieri, sau poate chiar să dispară complet. De aceea trebuie să fie precedată de lepădarea despre care vorbește versetul 1. Dar aici noi suntem îndemnați să fim foarte doritori după această hrană. Numai prin ea vom crește. În acest sens vom rămâne prunci născuți de curând până când vom ajunge în slavă. Adjectivul care însoțește cuvântul lapte arată că există numai o hrană, laptele. Este o hrană nefalsificată, este o hrană curată.

Cuvântul grecesc (logicos) folosit aici, care se traduce prin înțelept, se întâlnește numai aici și în Romani 12, 1. S-ar putea traduce și prin inteligent. Mulți cred că stă în legătură cu cuvântul logos (cap. 1, 23). Este deci clar, că laptele reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, și el este hrana care te face înțelept și inteligent. Cu cât mâncăm mai mult din el, cu atât vom primi mai multă înțelepciune în ce privește lucrurile spirituale.

Prin Cuvânt creștem spre mântuire. Pentru mulți aceasta este o expresie ciudată. Dar noi am văzut deja că Petru, cu toate că vorbește despre posesia actuală a mântuirii sufletului, se referă la mântuirea obișnuită din viitor (cap. 1, 5), când sufletul și trupul vor avea împreună parte de ea.

Așadar, prin Cuvânt suntem hrăniți cu lucruri din lumea de înviere a lui Dumnezeu, al cărei punct central este Domnul glorificat în cer. Și acesta este laptele curat; el ne dă înțelepciune. Cu cât cunoaștem mai mult aceste lucruri minunate și le înțelegem, cu atât mai mult vom deveni mai liberi și despărțiți de tot ce nu este în concordanță cu ele. Și în felul acesta ne despărțim deja acum din punct de vedere moral de toate lucrurile de care ne vom despărți cândva definitiv, atunci când va veni Domnul și când vom primi deplina mântuire a trupului și sufletului. Noi creștem spre mântuire.

Cum se face că mulți copii ai lui Dumnezeu nu „doresc cu ardoare” laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu? Este din cauză că nu s-au »dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui« (Coloseni 3, 9) și nu s-au despărțit de lume. Cum poate un credincios călăuzit de duhul lumii să acorde valoare acestor lucruri, care sunt în totală opoziție cu lucrurile lumii acesteia, da, îi vestesc judecata asupra lucrurilor lumești? Este un lucru foarte serios, dacă ești lumesc. Este împiedecată creșterea și conduce la moartea sufletului.

### **Capitolul 2 versetul 3: *dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul.***

Aceste cuvinte sunt o redare a Psalmului 34 (puțin schimbată). Acolo stă textual Iehova. Apostolul se îndreaptă aici spre Domnul Isus, așa cum recunoaștem din versetul 4. Ce gând minunat a fost pentru credincioșii dintre iudei, că Cel crucificat, în care ei au crezut, și din cauza căruia ei erau repudiați de concetățenii lor și erau alungați din mijlocul lor, puteau să-și revendice privilegiul de a fi poporul lui Iehova, că EL era Iehova. Da, El este Dumnezeul veșnic.

Și dacă Israel a gustat că Iehova este bun, și dacă rămășița credincioasă va fi în curând chemată să se încreadă în El, deoarece au experimentat că El este bun, cu cât mai mult am gustat noi. Ca să ne salveze de pierzarea veșnică, a venit aici pe pământ, ca să poarte în locul nostru judecata Dumnezeului sfânt și drept. »El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn«, vom citi în curând în versetul 24. Prin tot ce au citit în capitolul 1 li s-a adus aminte de bunătatea Lui. Ei au gustat-o realmente, așa cum a gustat fiecare creștin.

Și aceasta este premiza oricărei creșteri. Atâta timp cât un nou născut nu a gustat în sufletul lui cine este Tatăl și cine este Fiul pentru el, nu va exista nici o »creștere spre mântuire«. Dar cât de binecuvântat este pentru inimă să-L cunoști în bunătatea Lui nespus de mare. Aceasta dă o încredere desăvârșită în El și ne face independenți de tot ce este aici în lume. Vom ști atunci că ne putem încrede în El în orice împrejurare și în toate lucrurile. Nu va trezi aceasta dorința în inima noastră de a ne muta în lumea lui Dumnezeu, în lumea lucrurilor spirituale, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi și unde Domnul Isus este punctul central? Atunci vom ști cu adevărat ce înseamnă să fi venit la Hristos, piatra vie.

### **Capitolul 2 versetul 4: *Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.***

Apropierea ne este prezentată aici nu ca ceva care are loc o singură dată, care a avut loc în trecut, ci ca ceva permanent. Noi suntem permanent dependenți de Domnul. Am văzut ceva atrăgător în El – că El este bun (versetul 3) – și am venit la El. Dar noi

trebuie să rămânem la El, așa cum au făcut odinioară cei doi ucenici (Ioan 1, 40). Noi nu trebuie numai să mâncăm din carnea Fiului Omului și să bem sângele Lui, ca să primim viața veșnică. Dacă cu scopul acesta am venit la El, atunci vom mânca și vom bea permanent, și în felul acesta vom rămânea în El și El în noi (Ioan 6, 53-57). Noi știm cât de ușor sunt inimile noastre înclinate să se rătăcească, să ne îndepărtăm permanent de El. Dar fără El nu putem face nimic. Și în felul acesta este o permanentă „venire”. Aceia care nu au mâncat cu adevărat din carnea Lui și nu au băut din sângele Lui, vor pleca și nu se vor mai întoarce niciodată (Ioan 6, 66). Nu au primit nicio parte în Mântuitorul care a murit și de aceea nu vor fi legați permanent cu Domnul înviat. Ei nu aduc nicio roadă (Ioan 15, 1-6). La urmă va fi: »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri« (1 Ioan 2, 19).

Să observăm că aici scrie »apropiați-vă de El«. Hristos nu este o învățătură, nu este o colecție de prescripții, după care să ne orientăm, nu este o concepție despre lume; este o persoană: Fiul Dumnezeului cel viu. Și această Persoană a fost revelată pe deplin prin Sine Însuși, dar și în aceia care sunt într-o strânsă legătură cu El. Ei au primit viața Lui, care locuiește în ei, și care se revarsă din ei în multe detalii, care împreună constituie viața zilnică, practică. În aceasta se descopere Hristos prin puterea Duhului Sfânt.

Și El, la care am venit, nu este numai bun (versetul 3), ci El este și o piatră, o stâncă. Cine se încrede în El și se odihnește în El, nu va fi dat de rușine. Porțile Hadesului (locuinței morților) nu vor birui pe cei zidiți pe această Stâncă (Matei 16, 16).

Gândul zidirii pe stâncă, în mod deosebit în ceea ce privește Casa lui Dumnezeu, nu era ceva nou pentru credincioșii dintre iudei. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește pentru prima dată despre o Casă a lui Dumnezeu pe pământ după ce Iacov s-a odihnit pe o stâncă, pe care el a luat-o după aceea și a făcut-o un semn de aducere aminte (Geneza 28, 11-18). La sfârșitul vieții sale, Iacov numește profetic pe Iosif ca fiind Mântuitorul lumii (Țafnat-Paeneah) (Geneza 41, 25), stânca lui Israel (Geneza 49, 24). Când el privește la suferințele lui Iosif și la slava care urma după aceea, Duhul Sfânt îl conduce spre un tablou profetic, la Hristos, așa cum este El reflectat în Iosif. Vedem aici și cum a luat naștere stânca: prin suferința și slava lui Iosif. Stânca puternică din Matei 16 și 1 Petru 2 s-a format în moartea și învierea lui Hristos. Și Moise a trebuit să stea pe stâncă, ca să poată vedea slava Domnului (Exodul 33, 21). Când el a binecuvântat poporul, a zis că Dumnezeu este stânca: Iehova, Dumnezeul lui Israel (Deuteronom 32, 3-4). În felul acesta aș putea să contui cu Psalmii și cu celelalte cărți.

Apostolul Pavel nu este primul care ne spune că Stânca este Hristos (1 Corinteni 10, 4). Domnul Însuși a explicat aceasta (Matei 16, 18). Și El a făcut-o cu autoritatea care caracterizează toate cuvintele Lui. Au fost tot felul de păreri cu privire la cine era Domnul, deoarece în realitate nu era nicio lucrare în inimi, care să-L prețuiască. Și atunci a întrebat pe ucenicii Lui: »Ce ziceți voi, cine sunt Eu?«. Voia să știe ce gândesc ei despre El, ce valoare avea El pentru ei. Simon Petru a răspuns: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu«. Aceasta era adevărata mărturisire, fundamentul Adunării și al oricărei practici creștine.

În cele zise nu mă refer la prima parte a mărturisirii. Că Domnul era Hristosul, Unsul lui Dumnezeu pentru Israel, nu era o descoperire nouă. Nu găsim noi această mărturisire și la femeia canaaneancă, atunci când I s-a adresat ca Fiul al lui David? (Matei 15, 22). Acest adevăr nu spune mai mult decât că El, din mijlocul poporului Israel, va domni peste tot pământul.

Dar Tatăl a descoperit lui Petru, că Domnul era Fiul Dumnezeului cel viu. Nimeni mai înainte nu a mărturisit aceasta, și este clar, că aceasta înseamnă mult mai mult decât mărturisirea, că El este Mesia al lui Israel. Fiul lui Dumnezeu, așa cum noi îl găsim prezentat în mod deosebit în evanghelia după Ioan, este Creatorul, Dumnezeu veșnic Însuși. Petru îl mărturisește ca Fiul al Dumnezeului cel viu, deci izvorul oricărei vieți. Deci prin învierea Lui dintre cei morți a fost arătat că El avea puterea vieții (Romani 1, 4). Mărturisirea lui Petru accentuează foarte mult că Domnul este biruitor asupra aceluia care avea puterea morții (Evrei 2, 14). El a murit, a intrat în împărăția

morții, dar puterea morții nu a putut să-L țină acolo. »S-a suit sus, a luat robia roabă« (Efeseni 4, 8-10). De aceea și Adunarea, pe care El o va clădi pe această stâncă (Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu), nu va fi biruită de porțile Hadesului (ale împărăției morții). Toți cei care vor aparține Adunării vor primi viața Sa (Ioan 5, 25), viața Lui de înviere (Ioan 20, 22), căci El, capul Adunării, a fost întâiul înviat dintre cei morți (Coloseni 1, 18). Deorece Israel nu L-a primit ca Mesia al lui, vechea clădire trebuia înlăturată, și El a vrut să clădească una nouă.

Căci realmente, constructorii din Israel L-au considerat inutilizabil pentru construcție. Cuvântul grecesc pentru »a lepăda« se referă la o cercetare premergătoare, la care se constată că obiectul este inutilizabil și de aceea va fi lepădat. De aceea vreau să traduc acest cuvânt, așa cum l-a tradus Darbi, cu »lepădat ca inutilizabil«. Aici nu se spune că au fost conducătorii iudei; aceasta o găsim mai mult în versetul 7. Aici se pune accentul pe faptul că au fost *oameni*, creaturi ale lui Dumnezeu, care au lepădat ca inutilizabil pe Fiul Dumnezeului cel viu, ales de Dumnezeu și scump pentru El. Substantivul *oameni* nu este însoțit de articol. Deci aici nu este vorba de a arăta anumiți oameni, ci accentul se pune pe faptul că cei care au lepădat au fost oameni, creaturi neînsemnate. Cuvântul *oameni* trebuie citit aici în comparare cu Dumnezeu. Nu este apogeul cutezanței răutăcioase, că omul leapădă ca inutilizabil pe *Acela* pe care Dumnezeu L-a pus Fiu peste casa Lui (Evrei 3, 6)? Dumnezeu L-a ales pe El, ca să facă lucrarea Lui. »Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine« (Coloseni 1, 19-20). Dumnezeu a spus despre El: »Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați« (Luca 9, 35).